

SINDICATULUI ASISTENȚEI SOCIALE ȘI PROTECȚIA COPILULUI IAȘI

Iași, str. V. Lupu, nr. 57A

tel: 0740252301, e-mail: sindicatul.asistenteisocialeiasi@yahoo.com, CIF 28661924

Nr. 30 / 16.02.2017

Către:

CONSILIUL JUDEȚEAN IAȘI DIRECTIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIE A COPILULUI IAȘI Nr. <u>5618</u> Anul <u>2017</u> - Luna <u>02</u> Ziua <u>17</u>

Directia Generala de Asistenta Sociala si Protectia Copilului Iasi

Sindicatul Asistentei Sociale si Protectia Copilului Iasi cu sediul in Iași, str. V. Lupu, nr. 57A, tel: 0740252301, reprezentat prin Matei Marian în calitate de președinte, **in numele și pentru** membri sai de sindicat, în temeiul prevederilor art. 28 din Legea sindicatelor nr. 62/2011, va rugam să dispuneți punerea în aplicare a **dispozitivului și a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016**, publicată în Monitorul Oficial nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, decizie deosebit de importantă pentru eliminarea inechităților din sistemul de salarizare a personalului bugetar. Precizam ca este vorba de angajatii care nu au beneficiat de prevederile Legii nr. 250/2016.

Prin decizia susmenționată, a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de Curtea de Apel București în Dosarul cu nr. 6415/2/2016 și s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale. Însă, ceea ce este relevant pentru uniformizarea actualului sistem de salarizare din sistemul bugetar, care este neunitar, se regăsește în următoarele considerente ale acestei decizii:

a) teza nr. crt. 18, care precizează cităm: "Ținând cont de toate inechitățile constatate în sistemul de salarizare a personalului bugetar, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 9 iunie 2016, care modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ce stabilește salarizarea în anul 2016 a personalului plătit din fonduri publice, legiuitorul a dorit înlăturarea inechităților din sistemul de salarizare al personalului bugetar. Așa cum rezultă din nota de fundamentare și din preambulul acestui act normativ, rațiunea principală a adoptării sale, a fost eliminarea "inechităților în materie de salarizare în raport cu nivelul studiilor și al activității profesionale prestate" și a "discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010".

b) teza nr. crt. 22, care precizează cităm: "Așadar, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, începând cu luna august 2016, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salariul de bază sau indemnizația de încadrare urma să fie același, respectiv aceeași, stabilită la nivel maxim, nefiind permis ca, spre exemplu, doi judecători de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite. Însă, prin dispozițiile de lege criticate, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, legiuitorul a stabilit că, la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

c) teza nr. crt. 24, care precizează cităm: "Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la art. 124 și art. 126 din Constituție și la efectele hotărârilor judecătorești, a stabilit, că "înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției" (a se vedea în acest sens Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, și Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013). De asemenea, prin Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, precitată, Curtea a stabilit că "sensul art. 124 alin. (1) din Constituție este acela că organele care înfăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, sunt instanțe judecătorești trebuie să respecte legea, de drept

material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacără principiul legalității actului de justiție" și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia "Nimeni nu este mai presus de lege", și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii.

d) teza nr. crt. 25, care precizează cităm: "Curtea constată că, potrivit art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. **Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.** Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare.

f) teza nr. crt. 29, care precizează cităm: "Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea reține că, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, **principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite** (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

g) teza nr. crt. 30, care precizează cităm: "Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, **contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au**

obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în Preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportate la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv personalului asimilat, cu același grad, gradație, condiții de vechime și de studii, și, prin urmare, contravin art. 16 din Constituție.

h) teza nr. crt. 32, care precizează cităm: "În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

i) teza nr. crt. 34, care precizează cităm: "Prin urmare, Curtea constată că, în vederea egalizării prevăzute de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

În sensul celor arătate mai sus, precizăm faptul că potrivit art. 147 alin. 4 din Constituția României, "Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data

publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.” Legat de acest aspect, în cuprinsul deciziei în discuție, Curtea Constituțională mai face anumite considerații, după cum urmează:

a) teza nr. crt. 35, care precizează cităm: ”În final, Curtea constată că, potrivit Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, **puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, Curtea reține că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.**

b) teza nr. crt. 36, care precizează cităm: ”În consecință, așa cum a statuat Curtea și în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010), **atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte cele stabilite de Curtea Constituțională în considerentele și dispozitivul prezentei decizii.**

c) teza nr. crt. 37, care precizează cităm: ”Pornind de la obligativitatea legiuitorului de a pune de acord dispozițiile de lege constatate ca fiind neconstituționale cu dispozițiile Constituției, ca o consecință a prezentei decizii de admitere, **Curtea constată că, până la adoptarea soluției legislative corespunzătoare, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție, din momentul publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, instituțiile și autoritățile publice urmează să aplice în mod direct prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 16, art. 124 și art. 126, în privința stabilirii ”nivelului maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradatie, vechime în funcție sau în specialitate, după caz” al salariului de bază/indemnizației de încadrare, astfel cum a fost constatat prin prezenta decizie”.**

Ținând cont de faptul că legislația din ultimii ani aplicabilă salarizării personalului bugetar a creat anumite discrepanțe și inechități în funcție de conjunctura macro-economică și de contextul politic de moment, salariile fiind majorate/menținute/reduce, în ansamblu sau numai pentru anumite categorii de personal sau sectoare, în sistemul public de salarizare actual există o serie de disfuncționalități, cum ar fi:

- niveluri diferite de salarizare pentru persoane exercitând aceeași funcție și aceleași atribuții, în cadrul aceleiași instituții/autorități ori în instituții de același fel din cadrul unui sector;

-salarii egale pentru persoane exercitând aceeași funcție și aceleași atribuții, dar cu vechime în muncă diferită;

- salarii mai mici pentru persoane angajate pe funcții necesitând studii superioare, decât ale unor persoane angajate pe funcții necesitând studii medii.

Consecința directă a acestei situații este aceea că autoritățile și instituțiile publice centrale și locale au fost și sunt chemate în judecată într-un număr semnificativ de procese aflate pe rolul instanțelor de judecată, având ca obiect eliminarea discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010, fiind pronunțate la acest moment nenumărate hotărâri judecătorești definitive în favoarea salariaților.

În acest context a fost pronunțată și Decizia Curții Constituționale nr. 794/15.12.2016, care pe lângă alte aspecte precizează și necesitatea ca toate instituțiile și autoritățile publice din România, să respecte și să aplice întocmai celel statute de Curte în cuprinsul acestei decizii și anume personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Considerăm că și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție–Complețul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este orientată în același sens cu cea a Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 23/26.09.2016 privind interpretarea art. 1 alin. (1), (2) și (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, Înalta Curte a stabilit că în contextul art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma "salarizat la același nivel" privește personalul tuturor autorităților și instituțiilor publice enumerate la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, în rândul cărora sunt incluse și autoritățile și instituțiile publice indicate în mod expres de text, respectiv Parlamentul, Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi.

În argumentarea acestei decizii, Înalta Curte precizează principiile reglementate de art. 3 din aceeași Lege-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, în special cel definit la lit. c): "echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte

drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar;" denotă în mod neîndoiebnic, asumarea de către legiuitor a egalității de tratament juridic, respectiv un tratament juridic echitabil și nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfășoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală.

În concluzie, având în vedere faptul că prin Decizia nr. 794/2016, Curtea Constituțională a constatat că:

- a) hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea salariului de bază / indemnizației de încadrare, au aplicabilitate generală,
- b) personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică,
- c) autoritățile și instituțiile publice trebuie să respecte și să aplice cele stabilite de Curtea Constituțională, atât prin considerentele Deciziei nr. 794/2016, cât și prin dispozitivul acesteia;
- d) din momentul publicării Deciziei nr. 794/2016 în Monitorul Oficial al României, instituțiile și autoritățile publice urmează să aplice în mod direct prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 16, art. 124 și art. 126, în privința stabilirii nivelului maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz al salariului de bază/indemnizației de încadrare, astfel cum a fost constatat prin această decizie.

Vă mulțumim.

Cu respect,
Matei Marian
Președinte

